

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Γιατί ; τής ειπε ο μαύρος. Ξέρω πώς δέ μ' αγαπάς, αλλά τώρα πιά είσαι σκλάβο μου και δέν θά όπισθοχωρήσω μπρός σέ τίποτε, προκειμένου νά γίνω εύτυχής.

Τότε μόνο ή Ελισάβετ κατάλαβε τήν πραγματικότητα του πάθους του μαύρου και τής τρομεράς θέσώς τής. "Όσοτος όμως δέν απέλιπτότανε, γιατί είξερε πώς ο άντρας τής κι' ο Τερράλ ήσαν πολύ κοντά και θά έτρεχαν νά τήν βοηθήσουν. Θέλησε όμως προηγουμένως νά επικαλεσθή τή φρόνηση του μαύρου και του ειπε αποφασιστικά :

— Ακακία, όμολόγησε ότι αυτά που ειπες πρό όλιγου, δέν ήσαν λογικά πράγματα και ζήτησέ μου συγγνώμη, έφόσον άκόμια μένει καιρός για νά γλυτώσης από τήν τιμωρία που σου πρέπει. "Αφησέ με ή φωνάζω τόν άφέντη σου.

— "Ο άφέντης δέ θά σ' άκούση, τής; άπάντησε ειρωνικά ο μαύρος. "Ο άφέντης όνειρεύεται τώρα τό μεταλλείο του Τερράλ.

— "Ο άφέντης θάρρη νά σέ τιμωρήσει και νά με γλυτώσει από τά χέρια σου, του άπάντησε καταθυμωμένη ή Ελισάβετ. Κι' ο Τερράλ δέ θ' άστειευθή μαζί σου.

— "Α, τής ειπε ο μαύρος, βάζεις και τόν Τερράλ μέσ' στους ύπερασπιστάς σου. Ναι, τό ξέρω, πώς σ' αγαπά ! Για τήν αγάπη σου ύπέφερε τό μαρτύριο του σανιδώματος; και παραχώρησε τό μεταλλείον του... "Ας εινε, πρόσθεσε σέ λίγο αφήνοντας τό χέρι τής, προσκάλεσε τους λοιπόν, άν θέλεις νά τούς; δη; νά πεθαίνουν μπροστά στά μάτια σου !

— "Εχουν τά τουφέκια τους κ' ειναι κ' οί δυό παλληκάρια, άπάντησε ή Ελισάβετ.

— Τά τουφέκια τους ; Δέν θά τούς χρησιμεύουν σέ τίποτε, τής ειπε ο μαύρος, γιατί σέ λίγο θά έχουν έχθρο; από τούς; όποιους; δέν θά μπορέσουν νά ξεφύγουν.

Η Ελισάβετ που είταν έτοιμη νά τρέξη πρός τή σπηλιά, σταμάτησε και ρώτησε άνήσυχη :

— Ποιους άλλους έχθρους; εκτός από σένα, έχουν νά φοβηθούν λοιπόν ;

— Δέν έχουν νά πάθουν τίποτε, τής άπάντησε μ' επίσημο τόνο ο "Αράτης, άν δεχθήτε νά φύγετε μαζί μου. "Αν άρνηθήτε θά μ' άναγκάσετε νά σάς πάρω διά τής βίας. "Αν φωνάζετε όχι μόνο αυτοί θά χαθούν, αλλά και σεις δέν θά ξεφύγετε.

— Τι κουτή που είμαι που κάθομαι κι' άκούω έναν προδότη, ειπε ή Ελισάβετ κ' έκανε νά τραβήξει πρός τή σπηλιά. "Αλλά άμέσως μ' ένα πήδημα ο "Αράτης τήν έπρόλαβε, τήν άρπαξε από τή μέση και πριν ή Ελισάβετ συνέλθη από τή έξαφνη αυτή προσβολή, τήν έτράβηξε πρός τούς κέδρους; που ήσαν δεμένα τ' άλογα. Εκεί ο μαύρος τράβηξε τό μαχαίρι του και σκότωσε τά άλογα του άφέντη του και του Τερράλ. Συγχρόνως δέ έβγαλε από τό σάκκο του τούς ύποθετικούς άγριογάτους και τούς έσκότωσε κι' αυτούς.

Τά νεογνά αυτά άμέσως έβγαλαν ένα πένθιμο και δυνατό γρυλισμό, στον όποιο άπάντησαν από μακρυνά άγριες και βραχνές κραυγές, ύπόκωφοι και τρομεροί βρυχηθμοί, άγρια συμφωνία από λυσσοσασμένα ουρλιάσματα, που όλοένα έπλησίαζαν.

Αυτό έκανε τήν Ελισάβετ νά φοβηθή τρομερά, μιά ο φόβος τής τής έδωσε φωνή και φώναξε άπελιπτικά :

— Βοήθεια. Γοντράν ! Βοήθεια Τερράλ ! Χαθήκαμε !

— Μά ή φωνή τής χάθηκε μέσα στη συναυλία των βρυχηθμών και των ουρλιασμάτων.

— "Εκείνη όμως εξακολουθούσε νά φωνάζει μ' άπόγνωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

— "Ο "Ακακίας, άφου έλυνε τ' άλόγο του από τόν κορμό του κέδρου, έπήδησε άπάνω και συγχρόνως άρπαξε από κάτω τήν κυρία του και τήν έβαλε μπροστά του, στο έφιππιο. Η δυστυχημένη γυναίκα, έκπληκτη, μ' εξαγριωμένα τά μάτια, με λυμένα τά μαλλιά, προσπαθούσε ν' άντισταθί.

— "Α, δέ μπορείς πιά νά μου ξεφύγης, τής έλεγε ο "δούλος. Βρίσε με, κυρία, ξέσκισέ με, χτύπα με. Τό μίσος σου μεγαλώνει τόν έρωτά μου.

Η Ελισάβετ τότε, άπελιπισμένη πιά, έρριξε τό κορμί τής πρός τά πλάγια, για νά πέση από τό άλογο, μιά ο μαύρος με μιά δυνατή κίνηση τήν έβάστηε και τήν ξανάβαλε στο έφιππιο. Οί βρυχηθμοί έξύγωναν όλοένα.

— Βοήθεια... Γοντράν... Τερράλ !

— Βοήθεια. Γοντράν ! Βοήθεια Τερράλ ! Χαθήκαμε !

— Μά ή φωνή τής χάθηκε μέσα στη συναυλία των βρυχηθμών και των ουρλιασμάτων.

— "Εκείνη όμως εξακολουθούσε νά φωνάζει μ' άπόγνωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

— "Ο "Ακακίας, άφου έλυνε τ' άλόγο του από τόν κορμό του κέδρου, έπήδησε άπάνω και συγχρόνως άρπαξε από κάτω τήν κυρία του και τήν έβαλε μπροστά του, στο έφιππιο. Η δυστυχημένη γυναίκα, έκπληκτη, μ' εξαγριωμένα τά μάτια, με λυμένα τά μαλλιά, προσπαθούσε ν' άντισταθί.

— "Α, δέ μπορείς πιά νά μου ξεφύγης, τής έλεγε ο "δούλος. Βρίσε με, κυρία, ξέσκισέ με, χτύπα με. Τό μίσος σου μεγαλώνει τόν έρωτά μου.

Η Ελισάβετ τότε, άπελιπισμένη πιά, έρριξε τό κορμί τής πρός τά πλάγια, για νά πέση από τό άλογο, μιά ο μαύρος με μιά δυνατή κίνηση τήν έβάστηε και τήν ξανάβαλε στο έφιππιο. Οί βρυχηθμοί έξύγωναν όλοένα.

— Βοήθεια... Γοντράν... Τερράλ !

— Βοήθεια. Γοντράν ! Βοήθεια Τερράλ ! Χαθήκαμε !

— Μά ή φωνή τής χάθηκε μέσα στη συναυλία των βρυχηθμών και των ουρλιασμάτων.

— "Εκείνη όμως εξακολουθούσε νά φωνάζει μ' άπόγνωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

— "Ο "Ακακίας, άφου έλυνε τ' άλόγο του από τόν κορμό του κέδρου, έπήδησε άπάνω και συγχρόνως άρπαξε από κάτω τήν κυρία του και τήν έβαλε μπροστά του, στο έφιππιο. Η δυστυχημένη γυναίκα, έκπληκτη, μ' εξαγριωμένα τά μάτια, με λυμένα τά μαλλιά, προσπαθούσε ν' άντισταθί.

φώναξε για τελευταία φορά ή Ελισάβετ, βάζοντας όλη τήν τή δύναμη. "Ο Τερράλ, που τόν είχαν ξυπνήσει οί βρυχηθμοί, φάνηκε ταυτόχρονα; στήν είσοδο τής σπηλιάς; ώπλισμένος με τό τουφέκι του και τό μαχαίρι του.

Η Ελισάβετ μόλις τόν είδε ξανάβαλε τής φωνές. Εκείνος τά έχασε μόλις είδε τόν "Ακακία έφιππο νά κρατάη στα χέρια του τήν κυρία του και νά φεύγη. Σήκωσε τό τουφέκι του κ' έσκόπευσε τό μαύρο. Αλλά πριν ριζίη, ο "Ακακίας τού φώναξε :

— "Αν θελήσης νά με χτυπήσης, θά χτυπήσης τήν αγαπημένη σου κυρία, Τερράλ. Ειναι, καθώ; βλέπεις ή άσπιδά μου. Φύλαξε τή μάσούρη σου για τόν έχθρο που σέ λίγο φτάνει και μάθε ότι ή μικρή αυτή λίμνη που ποτίσαμε τά ζώα μας λέγεται «Λίμνη των Τίγρεων».

Μόλις άκουσε αυτά τά λόγια ο γενναίος; Τερράλ, ένιωσε νά τρέμη όλόκληρος. Η πηγή αυτή ήταν γνωστή σ' όλο τό Μεξικό και κανείς ποτέ δέν τήν έπλησίαζε. "Ολοι έφρόντιζαν νά τήν άποφεύγουν και πολλοί περιηγηται που ήθέλhσαν νά τήν έπισκεφθούν έπληρώσαν άκριβά τήν τολμηρότητά των αυτή.

— Και τώρα, κυρία, ειπε ο άράτης στήν Ελισάβετ, μπορείτε νά διαλέξετε, τόν Τερράλ ή έμένα. Τό θάνατο ή τή ζωή.

— Προτιμώ τό θάνατο, του άπάντησε ή Ελισάβετ με φωνή που πνιγόταν στα στήθη τής. Εύσπλαχνίσου με, "Ακακία, ποτέ δέ φάνηκα άδικη ή κακή σέ σένα. "Αφησέ με νά ξανάβρω τόν Γοντράν και νά πεθάνω κοντά του !

— "Οχι, κυρία, τής ειπε ο μαύρος, ώρκίστηκα ο άφέντης κι' ο Τερράλ νά πεθάνουν εδώ. Αλλά εσύ πρέπει νά ζήσης, γιατί αυτούς; τούς μισώ, ένφ' έσένα σ' αγαπώ !

— Κακούργε, σκότωσέ με κι' έμένα σαν κι' αυτούς; ψιθύρισε ή Ελισάβετ, γιατί ειναι αδύνατο νά σ' άκολουθήσω.

— Εν τώ μεταξύ ο Τερράλ, που άκουγε όλοένα τούς βρυχηθμούς; νά ζυγώνουν, δέν ήξερε τί νά κάνη. Νά πυροβολήση τό μαύρο, ήταν τό ίδιο σαν νά πυροβολούσε τήν Ελισάβετ.

Αυτή τή στιγμή βγήκε απ τή σπηλιά κι' ο Γοντράν που άμέσως μόλις έρριξε ένα βλέμμα γύρω του, κατάλαβε τί συνέβαινε. Τό παράδοξο όμως εινε ότι δέν συνεκινήθη διόλου.

— Μπιά ; ειπεν, ο "Ακακίας γουστάρει νά τά βάλη μαζί μας ! "Εγνοία του, θά τό πληρώση με τό αίμα του !

Κι' άμέσως με δυνατή κ' έπιτακτική φωνή, φώναξε στον "Ακακία, — Εδώ σκύλλε !

— "Ο "Ακακίας, συνηθισμένος; στή δουλική ύποταγή, δέν μπόρεσε νά συγκρατηθή και κάποια ταραχή κι' αγωνία φάνηκε στο πρόσωπό του, αλλά καθώ; γύρισε και κύτταξε τό ώργο πρόσωπο τής Ελισάβετ, τής όποίας τά λυμένα μαλλιά ήσαν άπλωμένα στο γυμνό του χέρι, ξαναπήρε όλο του τό θάρρος; κι' άπάντησε με αυθάδεια :

— Δέν είμαι πιά ο σκύλλος σου, Δόν Γοντράν. "Αν σέ δούλευα με τόση άφοσίωση, τό έκανα για νά σέ άπατήσω εύκολώτερα. Εσύ αγαπάς; τό χρυσάφι κι' εγώ τής λευκές; γυναικείες και νά που παίρνω τήν δική σου ! Εινε άλήθεια πώς δέν περιμένα ποτέ νά σ' εκδικηθώ έτσι κατά πρόσωπον, σκόπευα μάλλον νά σου δηλητηριάσω τό γάλα σου ή νά σέ κάψω μέσ' στο σπίτι σου. Καίρες, Δόν Γοντράν !..

— "Ο Γοντράν έβίωσε τόν έαυτό του για νά γελάση.

— Βλέπεις ; ειπε πρός τόν Τερράλ, ή οικειότητα; αυτού του κατεργάρη ύπερβαίνει τά όρια.

— Κύριε, του άπάντησε σοβαρά ο Τερράλ, σέ δυό λεπτά τό σπήλαιο κ' ή λίμνη θά έχουν περικυκλωθή από τας τίγρεις !

— "Ο Δόν Γοντράν σκόπευσε τό μαύρο, αλλά αυτός; έγυρε μπροστά κι' άπάνω στήν Ελισάβετ.

— Προσέξαιτε, Δόν Γοντράν, του φώναξε ο Τερράλ, μπορεί νά γυπνήσης τήν κυρία.

— Τι θέλεις; κι' άνικατεύεσαι στής δουλειέ; μου ; Σ' έρώτησε έσένα κανείς ; του άπίντησε ξερά ο Φαβιέ, παρακολουθών με τό μάτι τό άλογο του μαύρου. "Επειτα δέ φώναξε δυνατά :

— Μη φοβάσαι διόλου, αγαπημένη μου.

Η Ελισάβετ μόλις; άκουσε τή φωνή του αγαπημένου τής συζύγου συνήλθε κ' ειχε τή δύναμη ν' άπαντήση :

— Βοήθεια, Γοντράν; χτύπα, χτύπα. "Α, καλλίτερα νά με σκοτώσης εσύ πια νά γίνω αιχμάλωτος αυτού του τέρατος. (Ακολ.)

